

Et svar på mitt dilemma med stevnemøter

An answer to my dating dilemma

Christian Science Sentinel, 11. januar, 2010

Amanda Caswell

Jeg har vært aktivt medlem av en lokal revygruppe de siste tre årene. Vi kommer sammen og skriver sketsjer og småstykker, og lager forestillinger. Alle vi fem har blitt gode venner; alle har et kreativt unikt talent og sammen blir det en fantastisk gruppedynamikk.

For litt siden ba en av guttene meg ut på middag. Jeg hadde alltid likt hans sans for humor og tenkte det ville bli morsomt å bli kjent med ham utenfor gruppen, så jeg takket ja. Men etter noen få slike stevnemøter, ble jeg sikker på at det var best om vi bare var venner. Han likte å gå på barer og feste, og det var ikke noe jeg var interessert i. Dessuten, da vi var ute sammen for andre gang kom han med noen upassende tilnærmelser. Jeg kom til den konklusjonen at jeg aldri skulle gått ut med ham, og jeg var selvkritisk for at jeg hadde gått med på det.

Uheldigvis ba denne fyren meg ut enda flere ganger og ville ikke ta nei for et svar. Han var veldig iherdig. På det tidspunktet var jeg så opptatt av å holde gruppen sammen at jeg besluttet å gå ut med ham igjen for gruppens skyld. Men våre stevnemøter fortsatte å bekymre meg. Etter en spesielt ubehagelig kveld dro jeg hjem og så på internettet om det var andre revygrupper i nærheten. Jeg tenkte at jeg bare kunne komme meg stille ut av denne gruppen og bli med i en annen. Men til min skuffelse var det ingen andre grupper som trengte nye medlemmer.

Jeg studerer Kristen Vitenskap og har alltid brukt bønn når jeg trengte hjelp. Ikke noe problem er noen gang for vanskelig for Gud, og det har alltid trøstet meg. Men denne situasjonen gjorde meg så motløs at jeg nølte med å takle det åndelig. Jeg begynte til og med å tenke på om jeg skulle finne meg en annen hobby og oppgi revy. Men bortsett fra å begynne med quilting, innså jeg at bønn var den beste løsningen. Å stå fast på Prinsipp er min guddommelige rett, og jeg følte at min bønn sikkert ville være en velsignelse for alle som var involvert.

Jeg begynte med å tenke på ideen med grunnlag. Det er flere referanser til dette i Bibelen, i *Vitenskap og helse*, og i salmer fra *Kristen Vitenskaps salmebok*. Jeg vurderte alle de tingene jeg står for, som utgjør grunnlaget mitt – idealer som ærlighet, renhet, og harmoni som jeg velger å uttrykke ved å ikke drikke alkohol eller ha sex før ekteskap. I *Vitenskap og helse* skrev Mary Baker Eddy: "Vi skulle strebe etterå nå Horebhøyden, hvor Gud blir åpenbaret; og hjørnesteinen i all åndelig bygning er renhet" (s.241).

Jeg tenkte også på salme nr.123, som sier: "En grunnvoll så sikker, så høy og så stor, /Er lagt i din tro på Guds hellige Ord."

Jeg forsto at siden mitt grunnlag var som Guds barn, kunne jeg ikke være ustø eller vakle i mine idealer. Hvis jeg sto oppriktig for Sannheten, kunne det ikke være noen viljer som støtte sammen. Jeg bestemte meg for å overlate hele situasjonen til Gud, og følte meg sikker på at det ville finnes en harmonisk måte å løse tingene på.

Min venn fortsatte faktisk å be meg ut hele den neste uken. Hver gang han ringte, sendte epost eller tekstet meg på mobilen, holdt jeg fast på ideen om at han var et elsket og uskyldig barn av

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Opp til 50 kopier av denne artikkelen kan skrives ut og distribueres på et utgiftsdekkende grunnlag. Artikkelen må ikke sendes som e-post, eller innlemmes i en nettside. Vennligst send isteden en lenke til denne artikkelen på nettsiden til CSPS. For å få tillatelse til å gjengi artikkelen i en annen publikasjon, send en e-post til copyright@cpsps.com, med titellinjen "Copyright Request" på engelsk.

Gud, mens jeg gledet meg over at jeg sto fast ved min høyeste forståelse av hva som var rett. Jeg tenkte på alle de flotte Sjelens egenskaper som han uttrykte som skuespiller og manusforfatter. Og jeg ba daglig for meg selv den uken, og visste at jeg ikke var noe offer, men hele tiden beskyttet av Gud.

Snart forsto jeg at å unngå ham og si at jeg hadde det for travelt ikke var rette måten å gå frem på. Jeg hadde håpet at han til slutt ville bli lei og slutte med å plage meg. Men jeg kom til å forstå at Sannheten er likefram, beskyttende og kjærlig. Jeg trengte ikke sukke mitt standpunkt for integritet. Jeg var sterk i Guds armer.

Da lørdagen kom den uken og han igjen ba meg ut, sa jeg – istedenfor å bli motløs – ”Takk for at du ber meg, men jeg kan ikke for jeg må tidlig opp imorgen for å gå i kirken.” Han svarte med å si at en av de tingene han likte best ved meg var at jeg hjalp ham til å bli et bedre menneske. Det fikk meg til å smile – jeg likte veldig godt tanken på at det gode ble avspeilet og erkjent!

Etter det var det som om en tåke hadde lettet. Jeg følte ikke lenger noe ubehag i nærheten av ham og jeg var ikke redd. Han ba meg ikke ut mer. Han simpelthen sluttet å forfølge meg, og vennskapet vårt er nå godt. Og jeg er fortsatt med i revygruppen – det er herlig!